

Chúng ta còn thua kém nhiều dân tộc khác trên thế giới!

Tác Giả: Tien Nguyen

Thứ Tư, 20 Tháng 4 Năm 2011 06:42

Khi nhìn ra thế giới, nói chung, chúng ta còn thua kém nhiều dân tộc khác trên thế giới, thế nên, xin mời bạn đọc để cao ngẩng mình, nhìn cái hay cái tốt mà nhiều người đã nói tới, mà hãy cùng nhau nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình, để may ra có sự chữa, thẳng tiến hơn không.

Thầy nghĩ mà nghĩ đến ta, tôi thấy chúng ta phải quan tâm nhiều hơn và đúng mục đích vì vì nước của dân tộc, vì rằng, nói chung dân tộc ta kém xa các dân tộc tiến bộ khác trên thế giới. Còn lý do tại sao chúng ta kém, chúng ta cần thấy thẳng nhìn vào sự thực. Đã có hàng trăm cuốn sách khen ngợi người Việt rồi, nếu chúng ta mãi mãi với những điều đó, liệu chúng ta khá lên không, hay tiếp bao trăm năm qua với thế? Văn hóa Việt có những khuyết điểm nào? Ai cũng biết một số điều, nhưng phải biết khai thác điều và quan trọng hơn là nhìn thẳng vào khuyết điểm đó để sửa chữa ngay.

Ài chúng tôi ái, muộn bệnh về dân tộc mình, nhưng nhìn lại thế thì hậu sự thì nay đã hơn 4.000 năm qua, chúng ta chỉ có một số thời gian ngắn yên bình thế như thế, còn hậu quả là chiến tranh, không nói chiến thì ngoại xâm. Nói chiến vì chúng ta chia rẽ, còn ngoại xâm vì chúng ta một vùng địa lý chính trị quan trọng mà lại không biết gì. Tại sao dân tộc ta cứ mãi mãi lầm than, khổn khổ như vậy?

Học giả Trần Trọng Kim trong cuốn Việt Nam Sử Lược trang 6 đã viết:

“Về đạo đức và tính tình, thì người Việt có các tính tốt và các tính xấu. Về khái niệm trí tuệ mình mạnh, học chóng hiểu, khéo chân tay, nhiều người sáng dạ, như lâu, lại có tính hiếu học, trọng sự học, quý sự lễ phép, mà đi đâu đi ở đâu: lấy sự nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, làm 5 điều trọng cho sự ăn. Tuy vậy, với hay có tính tình tốt, cũng có khi quấy quấy, và hay bài bác chê nhạo. Thấy người thì nhút nhát, hay khiêu p và muộn có sự hòa bình, nhưng mà đã đi rồi thì cũng có can đảm, biết giữ kỷ luật.”

Học giả Ngô Tất Tố Thanh Vũ Văn Khiếu trong cuốn Đất Lũ Quê Thói (Phong Tục Việt Nam) trang 68, cũng nhận xét rằng:

“Người mình phần đông thấy ranh vặt, quấy quấy, bực tức chửi mắng mà hay khinh khi nhạo báng. Tâm địa nông nổi, khoác lác, hiếu danh...”.

Đôi văn hào Lê Tôn của Trung Quốc đã từng ví người Hoa như ba con vật:

“Tàn bạo như Sư tử, gian xảo như Hổ ly, nhút nhát như Thỏ rừng...”...Không vì những ý kiến thẳng thắn đó mà để lòng người Hoa cho rằng ông bôi bác hay phỉ báng dân tộc.

Tuy m i ng i nhìn và đ t v n đ m t cách khác nhau, nh ng h có chung ni m tr n tr và chúng tôi công nh n là h đã can đ m nói lên nh ng đi u x u c a ng i mình, là m t trong nh ng đi u t i k , ít ai dám nói t i. Đôi khi chúng ta c n g t b t ái đ nhìn th ng vào s th t, c g ng s a ch a đ ti n thân, cho mình cũng nh cho dân t c. Tôi th y h n bao gi h t, đây là đ p ng i Vi t th ng th n nhìn l i ng i mình, c i m và đ n mình đ mang tâm th c l n, cùng nhân lo i b c vào th k 21. Nói v y ch cũng đã tr l m r i, bây gi mà s a so n thì may ra vài ch c hay c tr m năm sau m i b t đ u có k t qu .

Ng i Vi t có nh ng tính t t nào? Ng i Vi t hi u h c , cũng hi u h c đ y, nh ng v n ch là m t s nào đó, m t s l n v n ít h c, cho là ngh đ y ngh , t c tùy ti n t i đâu hay t i đó. Mà đa s trong s hi u h c y v n mang n ng tinh th n t ch ng, quan l i, tr ng b ng c p t ngàn x a. H h c đ tìm s giàu có, phong l u cho b n thân và gia đình h n là giúp đ i. H đ c g i là trí th c, nh ng ch bi t tri th c chuyên môn, h u nh h s ng cách bi t, không dính gì t i đ i đa s đ ng h ng mà h cho là th p kém.

Ki n th c t ng quát c a h là m t m h i h t, th ng có đ c là qua nh ng bu i trà đ t u h u, ch không qua sách v nghiêm túc.

Nói chi t i dân th ng, có nhi u ng i c n năm không mua m t cu n sách, m t t báo. H ch thích nghe lóm và ch đ c sách báo khi có ai đó mua thì m n đ c ké thôi. Ng i mình l i suy nghĩ thi u khoa h c nên d tin, đ c m t b n tin trên báo hay nghe truy n mi ng mà đã tin, nên d b k x u l a.

C nói ng i dân mình thích đ c sách và ham h c l m, nh ng tôi có c m t ng không ph i nh th . Th c ra, dân mình mê khoa b ng, ki m chút b ng đ ki m ăn. Sách in ra đa s nh n r t ít ph n ng... Vi c đ c sách ch a đ c xã h i hóa, hàng tháng không có thông tin v sách m i ra, không gi i thi u, không ph n h i, không th ng kê, gi i vi t và đ c không h i h p....

Nh t i h vi c gì, luôn luôn h gi y n y lên tr l i là b n l m, b n l m; Bi t h b n gì không? H b n ki m nhi u ti n đ mua nhà, mua xe, ch ng t s thành đ t c a mình v i chung quanh. Đ t ra là cha m có trách nhi m, h luôn luôn b n lo cho t ng lai h c hành c a con cái, thúc đ y con h c nh ng ngành yên m mà ki m đ c nhi u ti n ch không t o cho chúng tinh th n xã h i, góp ph n xây d ng đ t n c... H lúc nào cũng b n quây qu n v i v con, b n t m đám b n bè vui ch i!!! Ng i Vi t luôn n ng tình c m, đôi khi đ n đ che m lý trí.

Chúng ta có đ c tinh th n gia đình th ng yêu, đùm b c khá cao, nh ng qua nh ng cu c đ i đ i m i đây, m t s gia đình cũng b t đ u tan nát. Tinh th n hi u khách, dù là nhà nghèo, nh ng h u h t ng i Vi t có gì cũng s n sàng đem ra cho khách dùng. Ng i Vi t có nh ng tính x u gì? Có th nói là thi u ý chí, thi u sáng t o, thi u tinh th n khoa h c, thi u nghi n c u, thi u m o hi m, thi u t m nhìn xa, nói đ i quanh, ít nh n l i, thi u tr t t , thi u nguyên t c, thi u tôn tr ng c a công, ăn c p v t, t cao, t ty, l i, thù dai, n ng mê tín, mau chán, thi u tinh th n dân ch vì đ c đoán ít dung h p ý ki n ng i khác, lúc nào cũng có c tr m lý do đ tr ho c không gi l i h a, n ng tình c m mà thi u lý trí, tinh th n đ a ph ng, tôn giáo...

Nh ng đáng k là thói ích k và nh t là đ k làm tr m tr ng thêm s chia r , đó là nh ng c t l n nh t đã làm cho ng i Vi t không đoàn k t, h p qu n, ti n nhanh lên đ c. Xin hi u cho là cà m t dân t c thì có ng i nay ng i kia, nên nói nh th không có nghĩa m i ng i nh v y và m t ng i đ ng th i có t t c nh ng tính x u y cùng lúc.

T i sao trong khi h u h t ng i Nh t và Hoa th ng tìm đ n c ng đ ng c a h thì có m t s khá nhi u ng i Vi t tìm cách xa lánh n u không mu n nói là s chính c ng đ ng c a mình (tr khi g p khó khăn c n giúp đ)?

Chúng ta không th thay đ i truy n thuy t chia ly gi a L c Long Quân và bà Âu C , h n khi c n m i g i nhau h p s c. T c là bình th ng thì chia r , ch khi không s ng đ c m i đoàn k t, r i

lui chia ru. Nhung chúng ta, bung lòng thành và ý chí phui vuot qua “đunh munh” không hay này.

Vu bun thân nguoi Viut, thân hình nhu bé, tuui thu thup, suc luc kém, không bun bu, mà làm viuc lui hay qua loa, tuc trách, đui khái nu không nói là cuu thu, nên nói chung năng suut kém. Chúng ta thu nhìn xem, trong but cu mut nhà ăn quuc tu nhu các trung Đui huc có nhiu nhóm nguoi thuuc nhiu nuc thì nhóm nào nhu nguoi nhut, lun xun và lun ào nhut có nhiu phun chuc đó là nhóm nguoi Viut. Nhóm này còn thêm cái tut hút thuuc, xu rác khá bua bãi nua. Nay đã là đuu thu ku 21, thu nhìn viuc luu thông các thành phu lun Viut Nam xem. Thut là lun không đâu bung. Nguoi ngoui quuc nào đun Viut Nam cũng su khi phui hòa mình vào dòng xe cu đó, và nhut là khi băng qua đung. Tu lu tại nun xuy ra rut cao, ai cũng ta thán, thu mà bao năm qua vun munh ai nuy chuy, munh ai nuy đi. Nhung ngã năm, ngã buy xe đông nghut mà huu nhu không chia làn đung, nhiu nui không có bu tròn đu đi vòng, không cunh sát hung đun luu thông, Tu mui phía xe cu đu đun thung vào rui munh ai nguoi nuy tìm đung tiun lên. Đã cum đut pháo đuc mà sao tu nun luu thông đuy ruy, mui mut chuyun cui xe gun máy phui đui nó an toàn đã bao năm qua vun chua giui quyut đuc.

Sung trong xã hui mà đung nhu có rut đông nguoi Viut huu nhu không muun but cu mut luut lu nhu nào ràng buuc mình. Cu làm đui, làm cản rui tui đâu hay tui đó!?

Tui vun nghĩ, mut dân tuc có văn hóa cao, thuc su hung munh không thu nào nuy sinh ra lãnh đuo tui và chu biut xuu nhau.

Chính tính xuu chung cua nguoi Viut mui nuy sinh ra lãnh đuo tui và chia ru mà sinh ra chiun tranh, chiun tranh mui đào sâu thêm hu chia ru và làm lun bui dân tuc. Thut phụ hu trách mà, vun nuc hôm nay là trách nhium chung cua mui nguoi, không chu có nguoi lãnh đuo mà nguoi dân cũng chung trách nhium.

Thu nhìn các lãnh vuc văn, thu, nhuc cua chúng ta mà xem, đầu đầu cũng than mây khóc gió là chính. Đung ý là có nhiu chuyun buun nên sáng tác nui dung buun, nhung buun mãi vuy ích lui gì, sao không tìm cách giui quyut cái buun. Có biut đầu nhung tu tung yum thu đó càng làm cho tình hình xuu thêm. Nu có tu tung nào tích cuc thì muun đui vun chu thuun là tu tung, vì chính tác giu cua tu tung yu chu viut hay nói ra cho sung, nói ra đu luy tiung vui đui, chu chính hu không có trách nhium thuc thi.

Nhung gì cu Phan Bui Châu báo đung, kêu than trong cuun “Tu Thán” đã gun mut thu ku qua mà nhu đang xuy ra quanh đây thôi.

Nu chúng ta không có can đum tru cản bunh ngàn năm cua mình thì dù có hut chiun tranh, dân Viut vun mãi mãi khó mà vun lên đuc. Chí sĩ Phan Bui Châu đã hy sinh cu cuuc đui vì nuc, vào sinh ra tu không tiuc thân, thu mà trong cuun “Tu Phán”, cu đã thung thun nhun đu thu lui vu phun mình. Cu hui hun nhut là không đu tri thuc vu ngoui ngu và tình hình thu giui. Nhung trong đó, cu cũng không quên nêu lên mut su khuyut đum chính cua nguoi mình thui đó. Nhu nguoi lãnh đuo không lo cuu nuc, dân không lo viuc nuc. Chu tranh thung vui nhau trên bàn cu, hay cuc ruu, mà bu muc vun nuc cho ngoui xâm giày xéo...

Ai cũng biut, Nhut Bun là mut đuo quuc, đut hup, dân đông, nhung nguoi Nhut đã khéo léo thu thup tình hoa thu giui đu bui đup quê hung mình tru thành mut cung quuc, đôi khi vut qua cu nhung nuc buc thuy cua hu truc đó. Thut là hiun tung hium có, không muy dân tuc nào làm đuc. Nhut Bun có thu ví nhu mut nhà nghèo mà đông con, thu mà đã nuôi đuc cho tut cu các con ăn huc thành tài. Nên đây thut là tum gung lun cho nguoi Viut chúng ta huc hui vuy.

Kinh nghium luch su cho thuy, Viut Nam và Nhut Bun thui cun đui và hiun đui đã có nhung chun lua hung đi khác nhau. Khi Pháp đòi Viut Nam mu cua và đe đua bung cách bun phá đun Đà Nung năm 1856, Viut Nam đã chu trung bu môn tua cung. Thu nên năm 1858, Pháp đem 14

tàu chiến và 3.000 lính đổ bộ tấn công lữ Đà Nẵng. Phía Việt Nam chiến đấu cùng, dù bị thua và toàn quân bị đô hàng 80 năm. Chúng ta có tính can trường và bất khuất, nhưng thiêu khôn ngoan vì mắt tôi nhìn xa cho đất nước chăng? Địch biết Việt Nam hiểu như chôn dĩa vào mắt cộng đồng quốc, khi số nước nào thì chôn dĩa theo nước đó, thiêu tôi nhìn toàn diện.

Thật vậy, khi thực Pháp muốn thì bị Trung Hoa theo Pháp, rồi theo Nhật Bản, theo Hoa Kỳ hay Liên Xô. Theo đúng chính sách như vậy, dù bị mắt cộng đồng quốc là nạt và khi các cộng đồng quốc này yêu đi thì hoang mang, không biết trông vào đâu. Sau Thế chiến Thứ II, thế giới có phong trào giải phóng, hàng chục quốc gia độc lập mới cách dẫu, riêng một số nhà lãnh đạo Việt Nam còn đứng chiến tranh, hy sinh khoảng 4 triệu người và 30 năm chiến tranh. Điều này đã khiến quốc gia bị tàn phá, trở thành thảm họa và nhất là phân hóa, chôn dĩa bao giờ mới hàn gắn được.

Tôi sao Việt Nam bao bọc Thái Bình Dương, vị trí địa lý chính trị các khu vực quan trọng như vậy mà chỉ trở thành mục tiêu cho các đế quốc xâm lăng, còn không học hỏi để vươn lên được? Tôi sao các đế quốc nhìn ra vị thế quan trọng của Việt Nam mà chính người Việt lại không nhìn ra và tận dụng cho mình một vị thế thế giới xứng như vậy? Tôi sao người Việt đã đổ quá nhiều vào chiến tranh mà chúng ta vẫn thiêu học hỏi mới để xây dựng, phát triển quốc gia thích hợp? Vì lại phát triển quốc gia trong nhiều thế kỷ qua, bao giờ Việt Nam mới theo kịp các nước trung bình trên thế giới, thế ngang với thế nước đáng lẽ phải có với dân số và diện tích của Việt Nam?

Trong lúc đó, năm 1853, khi bị Hoa Kỳ uy hiếp, Nhật Bản cần rằng chủ như, quy định như chính sách bôn môn địa cộng. Nhưng học mô hình ngoại giao, không chỉ với Hoa Kỳ mà với cộng đồng, thêm Anh, Pháp, Nga, Đức... mới khác, học cách ngoại giao học hỏi các nước khác, đến 30, 40 năm sau vươn lên ngang hàng. Nhưng Nhật đã bắt chước các đế quốc, đi vào con đường chiến tranh sai lầm, góp phần gây nên Thế chiến Thứ II, hy sinh khoảng 3,1 triệu người và đất nước tan hoang. Sau Thế chiến Thứ II, Nhật Bản đứng trên một thế giới lại các khu vực đến tận châu Á thế giới có. Nhưng học đã chiến con đường xây dựng quốc gia bằng hòa bình, cách ngoại giao làm việc, chỉ 25 năm sau, Nhật Bản lại trở thành cộng đồng quốc.

Giờ đây, vẫn nước vẫn còn lên đên, mà người lãnh đạo là người dân, nhiều người vẫn như xưa, chôn dĩa thế kỷ. Địch biết, nay có cộng đồng triệu người để ra nước ngoài, tri thức thăng tiến bôn phần, nhưng chỉ có một phần như quan tâm thế kỷ để và đất nước, còn phần lớn như ai nghĩ lo làm giàu cá nhân...

Vài năm trước, tôi có được một cuốn sách, để ý thuật là là một người trí thức Nhật với một người Việt. Việt Nam ngay sau khi Thế chiến Thứ II và chấm dứt năm 1945. Người Nhật nói rằng, vì thua trận, thế nay đất nước Nhật bị vào thế kỷ đến tận, còn Việt Nam sẽ thoát khỏi nạn thế kỷ dân, được độc lập và thế giới lại sáng lạn.

Nghĩ vậy, thế như người Nhật đã cách ngoại giao học để nước mới cách nhanh chóng. Trong khi đó, tình hình Việt Nam đã không đi đến bình như hoàn cảnh thu nhận lại cho phép. Tôi sao có điều nghịch lý là sách giáo khoa Nhật Bản viết nước Nhật với "rất nghèo tài nguyên", mà nay người Nhật xây dựng thành "giàu có", còn sách giáo khoa Việt Nam có lúc viết nước Việt với "rất vàng bôn bôn" mà lại hóa ra "nghèo nàn"? Tôi sao người Việt chỉ biết đem tài nguyên số có và nông phẩm là thế để giết và rồi nhất đi bán? Dù ai cũng biết đây là thế kinh tế mới chỉ ngang thế kỷ Trung cộng.

Ngày nước gần chúng ta như Thái Lan cũng tình trạng thế kỷ, nhưng khéo ngoại giao học, không tận xương máu mà vẫn giữ được hòa bình để phát triển. Do đó, điều chúng tôi muốn như mới là không chỉ thu học kỹ thuật của người, mà cần để ý đến văn hóa, là một tinh hoa thế nên tinh thần người Nhật hay người Đức. Có tinh thần mới thì như học, dù thua Thế chiến

Thế II, cũng nhanh chóng vọt lên. Tình thế này dù đất nước có giàu có cũng sẽ bị đi nhử nhử để quóc trởc đây trong lịch sử.

Vậy người Việt bị thua kém, tất họ vì những khâu nào? Tại sao đa số người Việt mua thực phẩm là món ăn vặt chứ hàng ngày, có thể mua thực phẩm hàng tháng để giữ trí mà có khi cả năm mới mua một cuốn sách là món ăn tinh thần? Tại sao, năm 2007, người Việt dù có 3 triệu đô hộ ngoại hay 85 triệu đô quóc nội, mà mua sách (đưa sách) cũng chỉ in trung bình khoảng 1.000 cuốn? Như vậy người Việt có thực sự chăm tìm tòi, học hỏi không? Nếu bạn đọc sách đất thì số người Việt thì thế vì sao cũng không cao.

Nói chung, không có dân tộc nào tiến mạnh mẽ mà sách vở lại nghèo nàn. Bởi chính sách vở là kho kiến thức, làm nên tiến bộ phát triển. Người Nhật tiến mạnh mẽ là nhờ họ biết tích lũy kinh nghiệm. Người đi trước khi học hỏi, họ ghi chép rồi truyền lại, sau này nhiều người trong số đó viết sách để lại cho người đi sau và cộng đồng. Có những người Việt giỏi, nhưng không chịu khó viết sách để lại, nếu người đi trước đi thì bao nhiêu kinh nghiệm tích lũy hàng mấy chục năm cũng mất theo luôn, thật là uổng phí. Hơn nữa, ai cũng rõ, nếu hiểu biết được thu nhập thu nhập bằng kinh nghiệm của họ đã là chính xác và phổ quát, lúc viết sách, người viết sẽ phải tham khảo rất nhiều, khi đó, tất các suy nghĩ cho tất để kiến mới dần dần hoàn chỉnh họ.

Tại sao người Việt chỉ ở trong và ngoài nước để học là học khá, nhất là về toán, mà không tìm ra một công thức hay có được một phát minh thực đáng kể nào? Tại sao lúc nào cũng đi y người ta chê và hiểu ăn mà không hề nghe có lý để tên một nhà thám hiểm Việt Nam nào? Tại sao chúng ta thiêu họ tìm tòi, mà họ hiểu, nên họ và cộng đồng?

Người ngoại quốc nào nghe người Việt nói cũng thấy lạ, thấy hay, vì lú lo như chim, âm thanh trầm bổng như có nhạc. Bởi tiếng Việt có khoảng 15.000 âm với 6 dấu thanh/giọng, lên xuống như “sắc, huyền”, uốn éo như “hỏi, ngã”, rung động như “r”... thực như, đa số người Việt không biết gì về nhạc lý cả. Trong khi tiếng Nhật rất nghèo nàn về âm, chỉ có 120 âm, mà đa số người Nhật rất giỏi nhạc, có nhiều nhạc trưởng hòa tấu hàng quóc tế, còn đi soạn các dàn organ cho cả Âu châu... Người Việt hiểu họ biết biết mua nhạc cả chục, tất khi họ nghe thì hiểu, thấy tình trạng bất quá, chính người Nhật phải qua soạn giúp nhạc cả dàn nhạc giao hưởng Việt Nam khoảng đầu thập niên 90.

Trong tiến trình phát triển quóc gia, cộng đồng là trên bình diện kinh tế, tất khâu đầu tiên, tất vốn, lập công ty, khai thác nguyên liệu, nhiên liệu, nghiên cứu, sản xuất, cộng tiến, quản lý phân phối, quản lý tài chính, quản cáo, buôn bán, phân phối, báo tri, tái phân phối, báo về môi sinh... Tất nhiên làm ăn cá thể thì người Việt thường chỉ mở một khâu buôn bán nhỏ hoặc kinh doanh hiểu ăn lấy công làm lãi. Ngay khâu buôn bán, người bán thường chú trọng mua hàng ngoại họ nghe nhất về bán kiểm lạ và người tiêu dùng cũng lo sợ ra thật nhiều tiền mua hàng ngoại họ nghe nhất để khoe mà nhiều khi không biết dùng hoặc không cần dùng tất! Tại sao lại chuộng “hàng ngoại” đến như vậy?

Hàng hóa Việt Nam ngày nay khá nhiều, nhưng người Việt không thể sản xuất lấy được khoảng 10% trong cộng thành sản phẩm đó. “Sản xuất” nếu có, “hàng nội” nếu có, thực ra chỉ là để giải độn, dùng máy ngoại quốc rồi lắp ráp và làm gia công. Sau này, khi máy họ họ nghe thì hiểu mua máy mới, không dần dần thay thế như người Nhật hay người Hoa để c. Cảnh tranh trong thương trường, người Việt thường tìm cách hạ nhau, coi thành công của người khác là thất bại của mình; như bày của trong tủ, cả khắp nhau để rồi kết quả là không còn nào ra khỏi tủ được.

Người Mỹ có châm ngôn làm ăn để ý rằng:

- “Cảnh tranh là tất cộng tiến sản phẩm của mình chỉ không phải bị thu c để vào hàng của người khác”. Người Nhật thì chỉ trọng:

- “Khách là nh t. Khách nuôi nh n vi n ch  không ph i ch , ph i làm sao cho vừa lòng khách”. S  ph n vinh r t “gi  t o” hiện nay   Việt Nam là do s  c i m  v  kinh tế, nh ng ph n l n là do ti n t  bên ngoài. T i năm 2007, trong h n 30 năm qua, Vi t ki u g i v  khoảng 70 đ n 80 t  M  kim, c ng thêm m t s  ti n đ u t  trực tiếp và gián tiếp của ngo i quốc 100 t  M  kim (trong các công trình h p doanh, ph i đ u t  c a Vi n Nam ch  chi m khoảng 10% s  này) và vi n tr  ODA khoảng 20 từ. V i s  ti n không l  khoảng 200 từ đó ch a k  T ng s n lượng quốc dân (GDP) khoảng 500 từ do người Vi t làm ra trong thời gian này, n u c  chính sách giáo dục, kinh tế t t h n và nh t là không b  qu c n n tham nh ng th  m c s ng c a người d n c  đã g p hai, g p ba l n hi n nay, m c chênh lệch l i t c giữa người thành th  và nông thôn s  không quá xa.

  h i ngo i cũng vậy, v i nh  c a r ng l n, xe hơi sang tr ng t t nh n do nhi u n  l c cá nhân, nh ng y u t  chính cũng là do may m n t  môi tr  ng thu n ti n s n c , nh  th  “đ  b c điều, chu t sa h  g o”. Ch  xét v  b n ch t, không khác với người trong nước.

Ph i ch ng các đ u t  trên ch  là những câu h i luôn làm tr n tr , b t r t m t s  rất ít nh ng người Vi t c  tâm huyết v i s  t n vong của quốc gia, d n tộc. Ph i ch ng còn đ i đa s  th  không quan tâm và b ng lòng với công việc buôn bán nh  hay đi làm thu  hi n t i?

V  ki m th t nhi u ti n cho mình và gia đ nh là quá đ  và h t thì gi  đ  nghĩ và làm thêm b t c  chuy n g i khác? Th  h i nh  v y Việt Nam s  đi v  đ u? T t nh n, đã là con người th  d n t c nào cũng c  đ  các t t t t và x u, nh ng người Vi t đ  ng nh  b  nhi m nhi u t t x u   m c đ  r t tr m trọng.